

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/44/2016
Identifikačné číslo spisu: 1112203257
Dátum vydania rozhodnutia: 23.06.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Šramková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1112203257.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa H. X., bytom D., zastúpeného spoločnosťou FUTEJ & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Radlinského č. 2, proti odporkyni Slovenskej republiky, za ktorú koná Národná banka Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša č. 1, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 22/2012, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 15. decembra 2015 sp. zn. 8 Co 641/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvého stupňa“) uznesením z 10. septembra 2015 č. k. 9 C 22/2012-231 uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 20 Eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej aj „Sadzobník“), ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o súdnych poplatkoch“) za odvolanie navrhovateľa proti rozsudku, ktorým bola zamietnutá jeho žaloba o náhradu škody podaná v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a navrhovateľom odôvodňovaná údajným nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska pri vykonávaní bankového dohľadu.

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 15. decembra 2015 sp. zn. 8 Co 641/2015 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Uviedol, že novelou zák. č. 286/2012 Z. z. s účinnosťou od 1. októbra 2012 bolo zo zákona o súdnych poplatkoch vypustené ustanovenie oslobodzujúce dovtedy od súdnych poplatkov konania o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Konštatoval, že vzhľadom na to, že odvolanie bolo podané v čase účinnosti zákona o súdnych poplatkoch v znení zák. č. 286/2012 Z. z., ktorým bol vypustený § 4 ods. 1 písm. k/ a vložená položka 7a, navrhovateľ je povinný zaplatiť súdny poplatok za

odvolanie v sume 20 Eur.

Proti uvedenému uzneseniu podal navrhovateľ dovolanie z dôvodu, že odvolací súd mu odňal možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Navrhovateľ má za to, rozhodnutie súdu prvého stupňa a tiež rozhodnutie odvolacieho súdu sú vecne aj právne nesprávne a majú vady, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože okrem iného navrhovateľ očakával, že súdne konanie, ktoré inicioval, nebude spoplatnené. Namieta, že mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, i keď zákon o súdnych poplatkoch s podaním jeho odvolania nespája vznik poplatkovej povinnosti. Žalobu v prejednávanej veci podal totiž v čase, keď konanie o nej bolo ex lege (vecne) oslobodené od súdnych poplatkov. Toto oslobodenie sa podľa navrhovateľa vzťahuje na konanie ako celok (teda aj na odvolanie) a trvá až do právoplatného skončenia konania. Súdny nižších stupňov teda podľa neho postupovali pri vyrubovaní súdneho poplatku nesprávne a žiadal preto napadnuté rozhodnutie zmeniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O. s. p. (poznámka najvyššieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení účinnom od 1. januára 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade so zákonom § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Navrhovateľom napadnuté uznesenie nemá znaky žiadneho z uznesení, ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach. Navyše od 1. januára 2015 je podľa § 239 ods. 3 O. s. p. dovolanie (i keby smerovalo proti uzneseniam uvedeným v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.) neprípustné (vždy), ak smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o súdnom poplatku.

Navrhovateľom podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba ale zdôrazniť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O. s. p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Navrhovateľ procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Navrhovateľ v dovolaní namieta, že v konaní mu postupom súdov bola odňatá možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ide v prípade procesne nesprávneho postupu súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných oprávnení. Pokiaľ navrhovateľ vyvodzuje procesnú vadu konania vymenovanú v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. z toho, že mu - ako tvrdí - bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože legitímne

očakával, že súdne konanie nebude spoplatnené (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a že mu boli vyrubené súdne poplatky v rozpore so zákonom, lebo konanie v danej veci bolo oslobodené od súdnych poplatkov, najvyšší súd uvádza, že samotným vyrubení súdneho poplatku sa účastníkovi neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať.

V zmysle konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, o odňatie možnosti účastníka konania konať pred súdom ide tiež v prípade procesného postupu súdu, ktorý zastavil konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku z návrhu na začatie konania (§ 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch) napriek tomu, že poplatník (vec) bol/a od platenia súdneho poplatku oslobodený/á (viď R 50/1997, I. ÚS 1/2000). V danej veci však o takýto prípad nešlo (konanie nebolo zastavené), aj vzhľadom k tomu, že odvolací súd riadne prejednal odvolanie podané navrhovateľom vo veci samej. Navrhovateľ tak mal právo domáhať sa ochrany svojich práv na súde vyššieho stupňa na základe riadneho opravného prostriedku a zo strany súdov nižšieho stupňa, ktoré rozhodli o poplatkovej povinnosti navrhovateľa, nedošlo k odopretiu jeho práva na prístup k súdu garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého porušenie by malo za následok odňatie možnosti navrhovateľa konať pred súdom a zakladalo by procesnú prípustnosť podaného dovolania.

Najvyšší súd už vo viacerých uzneseniach (viď napríklad uznesenia zo 14. mája 2015 sp. zn. 3 Cdo 468/2014, z 13. augusta 2015 sp. zn. 3 Cdo 536/2015, zo 7. októbra 2015 sp. zn. 3 Cdo 688/2015), ktoré sa týkali skutkovo a právne obdobných vecí a žalujúcu stranu zastupovala tá istá advokátska kancelária, uviedol, že samotným vyrubení súdneho poplatku sa účastníkovi neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu mu možnosti pred súdom konať.

K námietke navrhovateľa, že iný senát odvolacieho súdu rozhodol v inom skutkovo a právne totožnom prípade odlišne, najvyšší súd uvádza, že pokiaľ by aj nastala situácia, v ktorej majú dva senáty odvolacieho súdu na riešenie istej právnej otázky rozdielny názor, neznamená to, že by v danom prípade porušili princíp právnej istoty a z neho prameniacu možnosť účastníka predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Za prekvapujúce je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvého stupňa (viď tiež uznesenie najvyššieho súdu zo 17. septembra 2009 sp. zn. 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa, pričom účastník konania v danej procesnej situácii nemal možnosť namietať správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (viď uznesenie najvyššieho súdu zo 14. júla 2011 sp. zn. 5 Cdo 46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane - súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia o poplatkovej povinnosti navrhovateľa za podané odvolanie na rovnakých skutkových a právnych záveroch.

Navrhovateľ tvrdí, že súdy nezohľadnili tú skutočnosť, že vecné oslobodenie sa vzťahuje na predmetné konanie ako celok, teda aj na podanie odvolania, a to bez ohľadu na to, že kedy bolo odvolanie podané, pretože právne relevantné je to, že celé konanie bolo začaté do času, kedy bolo toto konanie vecne oslobodené od platenia akýchkoľvek súdnych poplatkov, teda do 1. októbra 2012. V tejto časti namieta nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 Cdo 20/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., ani znak

(atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že v konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej navrhovateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 151 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.